11/05/2026

Κυριακή της Σαμαρείτιδος στο Ιερό Προσκύνημα Αγίου Νικολάου στα Βούναινα

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων

Την Κυριακή της Σαμαρείτιδος, 10 Μαΐου 2026, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων κ. Τιμόθεος χοροστάτησε στην ακολουθία του Όρθρου και τέλεσε τη Θεία Λειτουργία στο Ιερό Προσκύνημα του Αγίου Οσιομάρτυρος Νικολάου του Νέου στα Βούναινα, όπου πλήθος πιστών προσήλθε για να συμμετάσχει στη λατρευτική σύναξη της Κυριακής και να λάβει την ευλογία του Αγίου.

Κατά το θείο κήρυγμά του, ο Σεβασμιώτατος ανέπτυξε εκτενώς το αναστάσιμο

μήνυμα της ημέρας, συνδέοντας το Ευαγγελικό Ανάγνωσμα της συναντήσεως του Κυρίου με τη Σαμαρείτιδα γυναίκα με το Αποστολικό Ανάγνωσμα από το βιβλίο των Πράξεων των Αποστόλων, το οποίο αναφέρεται στην εξάπλωση του χριστιανικού κηρύγματος και στην ίδρυση της Εκκλησίας της Αντιοχείας.

Στην αρχή της ομιλίας του υπογράμμισε ότι η Εκκλησία συνεχίζει να ζει καθημερινά το γεγονός της Αναστάσεως του Κυρίου Ιησού Χριστού και ότι κάθε Κυριακή αποτελεί εμπειρία Αναστάσεως. Όπως χαρακτηριστικά ανέφερε, οι πιστοί δοξολογούν τον Αναστάντα Κύριο, ο Οποίος έχει τη δύναμη να μεταβάλλει τη θλίψη, την ταλαιπωρία και τις δυσκολίες της ζωής σε πηγή ελπίδος και αληθινής χαράς. Δεν πρόκειται, όπως εξήγησε, για μία απλή ανθρώπινη ευχαρίστηση, αλλά για «Αναστάσιμη Χαρά», η οποία γεννάται μέσα από τη ζωντανή σχέση του ανθρώπου με τον Χριστό.

Αναφερόμενος στο Ευαγγελικό Ανάγνωσμα, στάθηκε ιδιαίτερα στο γεγονός ότι ο Κύριος αποκαλύπτει για πρώτη φορά ανοιχτά ότι είναι ο Μεσσίας, ο Σωτήρας και ο Λυτρωτής του κόσμου, όχι στους μαθητές Του ή σε κάποιο πρόσωπο με κοινωνική ή θρησκευτική επιφάνεια, αλλά σε μία Σαμαρείτιδα γυναίκα, αλλοεθνή και αμαρτωλή. Ο Σεβασμιώτατος τόνισε ότι η πράξη αυτή του Χριστού φανερώνει το άπειρο έλεος και την αγάπη του Θεού προς κάθε άνθρωπο, ανεξαρτήτως καταστάσεως ή παρελθόντος.

Περιγράφοντας τη συνάντηση του Κυρίου με τη Σαμαρείτιδα, σημείωσε ότι ο Χριστός προσέγγισε τη βαθύτερη δίψα της ψυχής της και της προσέφερε το «ύδωρ το ζων», το οποίο είναι το Άγιο Πνεύμα και η χάρη του Θεού. Το ύδωρ αυτό, όπως ανέφερε, γίνεται μέσα στον άνθρωπο «πηγή ύδατος αλλομένου εις ζωήν αιώνιον», μία πηγή που αναβλύζει αδιάκοπα και οδηγεί τον άνθρωπο στην αιώνια ζωή. Με τη χάρη αυτή η Σαμαρείτιδα οδηγείται σε μετάνοια, σε αναγνώριση του ενανθρωπήσαντος Θεού και σε πλήρη επανατοποθέτηση μέσα στο μυστήριο της σωτηρίας.

Ο Σεπτός Ποιμενάρχης στάθηκε ακόμη στο σημείο όπου οι μαθητές επιστρέφουν και απορούν βλέποντας τον Κύριο να συνομιλεί δημόσια με μία γυναίκα και μάλιστα αλλογενή, κάτι ασυνήθιστο για την εποχή εκείνη. Τότε ο Χριστός τους αποκαλύπτει ότι η πραγματική Του τροφή είναι η εκπλήρωση του θελήματος του Πατέρα. Όπως επεσήμανε ο Ποιμενάρχης μας, ο Κύριος «εχόρτασε» από τη σωτηρία της ψυχής της Σαμαρείτιδος και πληρώθηκε από τη χαρά που γεννήθηκε μέσα στην καρδιά της διά της αποκαλύψεώς Του ως αληθινού Θεού και Σωτήρος του κόσμου.

Συνεχίζοντας, ο Σεβασμιώτατος αναφέρθηκε στην προτροπή του Χριστού προς τους μαθητές να σηκώσουν τα μάτια τους και να δουν ότι «λευκαί εισιν προς θερισμόν» οι χώρες. Εξήγησε ότι ο Κύριος χρησιμοποιεί την εικόνα του θερισμού για να δείξει πως υπάρχουν άνθρωποι έτοιμοι να δεχθούν τον λόγο του Θεού και να καρποφορήσουν πνευματικά. Η καρδιά του ανθρώπου, όταν προετοιμάζεται από τη χάρη του Θεού, γίνεται εύφορη γη, έτοιμη να δεχθεί το μήνυμα της σωτηρίας.

Στη συνέχεια, περνώντας στο Αποστολικό Ανάγνωσμα, ο Σεβασμιώτατος υπογράμμισε ότι το βιβλίο των Πράξεων των Αποστόλων παρουσιάζει τη ζωή της

πρώτης Εκκλησίας μετά την Ανάσταση, την Ανάληψη του Κυρίου και την Πεντηκοστή, δηλαδή μετά την κάθοδο του Αγίου Πνεύματος. Ιδιαίτερα στάθηκε στο γεγονός της διασποράς των μαθητών μετά τον λιθοβολισμό του Αγίου Πρωτομάρτυρος και Αρχιδιακόνου Στεφάνου. Οι διωγμοί, όπως σημείωσε, δεν στάθηκαν εμπόδιο στο έργο της Εκκλησίας, αλλά έγιναν αφορμή να εξαπλωθεί ακόμη περισσότερο το κήρυγμα του Ευαγγελίου.

Με ιδιαίτερη έμφαση αναφέρθηκε στους Κύπριους και Κυρηναίους άνδρες, οι οποίοι έφθασαν στην Αντιόχεια και άρχισαν να κηρύττουν τον Ιησού Χριστό. Η Αντιόχεια, όπως σημείωσε, ήταν μία μεγάλη ελληνιστική πόλη, σπουδαίο πνευματικό και πολιτιστικό κέντρο της εποχής, όπου κυριαρχούσε η ελληνική γλώσσα και παιδεία. Εκεί, οι πρώτοι κήρυκες μίλησαν με τέτοιο ζήλο και τέτοια πίστη για τον Αναστάντα Κύριο, ώστε πλήθος ανθρώπων πίστεψε και βαπτίσθηκε.

Τόνισε ότι η ίδρυση της Εκκλησίας της Αντιοχείας αποτελεί σπουδαίο γεγονός για την ιστορία του Χριστιανισμού, αφού μετά τα Ιεροσόλυμα η Αντιόχεια έγινε το δεύτερο μεγάλο κέντρο της Εκκλησίας. Μάλιστα, όπως υπογράμμισε, εκεί οι πιστοί ονομάσθηκαν για πρώτη φορά «Χριστιανοί», γεγονός που φανερώνει την ταυτότητα και την εν Χριστώ ζωή των πρώτων μελών της Εκκλησίας.

Αναφέρθηκε ακόμη στην αποστολή του Αποστόλου Βαρνάβα από την Εκκλησία των Ιεροσολύμων προς την Αντιόχεια, προκειμένου να διαπιστώσει όσα συνέβαιναν εκεί.

Ο Βαρνάβας, βλέποντας την πνευματική άνθηση και την προσέλευση πλήθους ανθρώπων στη νέα πίστη, κάλεσε από την Ταρσό τον Απόστολο Παύλο, ώστε να συνεργασθούν στο έργο της κατηχήσεως και της διδασκαλίας. Για έναν ολόκληρο χρόνο, όπως ανέφερε ο Σεβασμιώτατος, δίδασκαν και κήρυτταν τον Χριστό, οδηγώντας πλήθος ανθρώπων στην Εκκλησία.

Σχολιάζοντας όλα αυτά τα γεγονότα, ο Ποιμενάρχης μας υπογράμμισε ότι τόσο το Ευαγγελικό όσο και το Αποστολικό Ανάγνωσμα αποκαλύπτουν μία κοινή και βαθιά αλήθεια: ότι το έργο της Εκκλησίας, η ιεραποστολή, το κήρυγμα και κάθε πνευματική προσπάθεια έχουν ως θεμέλιο την πίστη στον Αναστάντα Χριστό. Χωρίς τον Αναστημένο Κύριο, όπως τόνισε, τίποτε δεν μπορεί να ευοδωθεί πραγματικά.

Στο σημείο αυτό συνέδεσε το μήνυμα της Αναστάσεως με τον Άγιο Οσιομάρτυρα Νικόλαο τον Νέο, στον ιερό τόπο του οποίου τελέσθηκε η Θεία Λειτουργία. Ο Άγιος, όπως είπε, αποτελεί αληθινό κήρυκα της Αναστάσεως, αφού ο τάφος του αναδεικνύεται πηγή θαυμάτων και χαρίτων για τους πιστούς. Οι άνθρωποι προσέρχονται με πίστη, προσκυνούν τον ιερό του τάφο, ζητούν τις πρεσβείες και

τη μεσιτεία του και βιώνουν τη ζωντανή παρουσία του Αγίου στη ζωή τους. Ακόμη και το μικρό απότμημα του ιερού του λειψάνου, όπως επεσήμανε, αποτελεί σημείο της χάριτος και της ευλογίας του Θεού.

Ο Σεβασμιώτατος τόνισε ότι ο άνθρωπος καλείται να ζει αυτή την «αλληλοπεριχώρηση» με τον Αναστάντα Χριστό και με τους Αγίους της Εκκλησίας, να αναπαύει την καρδιά του μέσα στη χάρη του Θεού και να αντλεί δύναμη από τη ζωντανή εμπειρία της Εκκλησίας.

Ιδιαίτερη έμφαση έδωσε και στη φράση «Εν Χριστώ Ιησού», σημειώνοντας ότι τίποτε δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί χωρίς την ευλογία και την παρουσία του Κυρίου. Ο Αναστάς Χριστός είναι Εκείνος που ανοίγει τον δρόμο, που αποκαλύπτει τους «λευκούς αγρούς» του πνευματικού θερισμού και που καθοδηγεί το έργο της Εκκλησίας μέσα στον κόσμο.

Ολοκληρώνοντας το κήρυγμά του, κάλεσε όλους, κληρικούς και λαϊκούς, να ζουν με πίστη, εμπιστοσύνη και ομολογία στον Αναστάντα Κύριο, μέσα στην ενότητα της Εκκλησίας και στη βίωση της αναστάσιμης ζωής. Ευχήθηκε όλοι να πορεύονται με πνευματική συνέπεια και να βιώνουν καθημερινά τη χάρη και την

παρουσία του Θεού στη ζωή τους, διά πρεσβειών του Αγίου Οσιομάρτυρος Νικολάου του Νέου.

Στο τέλος της ομιλίας του, ο Σεβασμιώτατος εξέφρασε θερμές ευχαριστίες προς τον Πατέρα Τιμόθεο, τους ιεροψάλτες, τα μέλη της Διοικούσας Επιτροπής, τους εθελοντές και όλους όσοι εργάσθηκαν με αγάπη και αυταπάρνηση για την προετοιμασία και την πραγματοποίηση της πρόσφατης πανηγύρεως του Αγίου Νικολάου. Ευχήθηκε δε ο Θεός, διά πρεσβειών του Αγίου, να χαρίζει σε όλους υγεία, σωτηρία, πνευματική πρόοδο και πλούσια τη χάρη Του στη ζωή τους.

ΑΝΕΣΤΗ
ΑΝΕΣΤΗ
ΑΝΕΣΤΗ